

PROLOOG

De Saraceense Samenzwering

Teheran / Iran

Zaterdag 5 oktober, 14.28 uur plaatselijke tijd

Hij zat geknield, in het midden van een lege kamer, op een kleedje. Zijn achterwerk rustte op zijn hielen en zijn gezicht was vlakbij de grond. Zoals altijd bleef hij na het gebed even in dezelfde houding zitten om de herinnering aan die vreselijke nacht op te roepen. Hij kon en wilde het niet vergeten. Het was onderdeel van zijn leven. Gaza, 9 november 1984, omstreeks 04.00 uur s nachts. De beelden doemden opnieuw op en trokken als een film aan hem voorbij.

Hij schrok wakker van het lawaai. Ineens waren ze er. Zwarte gedaanten met geweren, pistolen en kapmessen. Met veel geweld drongen ze naar binnen. Hij zag vuur uit hun wapens komen. Ameenah, zijn nichtje en zijn tante, Ulima, die in het voorste vertrek sliepen, vielen neer. Er werd gegild en dat maakte hem nog banger. Ze konden geen kant op en werden afgeslacht als varkens in overvolle stallen. Een oom en twee neven moesten knielen met hun handen in hun nek. Eén voor één werden ze door het hoofd geschoten.

Verlamd van schrik zag hij hoe de moordenaars zich aan de vrouwen vergrepen. Het leek wel of hun gekrijs de lust van de verkrachters opwekte. Als beesten gingen ze tekeer. Hij wilde vluchten, maar twee sterke armen duwden hem naar de grond. Het was zijn vader die bovenop hem ging liggen en hem met zijn gewaad aan het zicht van de indringers onttrok.

‘Niet bewegen!’

Hij deed zijn best, maar zijn lichaam trilde en hij kon nauwelijks ademen door het gewicht. Allah, red ons, smeekte hij in gedachten.

Opnieuw klonken er schoten. Het grote lichaam op hem schokte en bloed sijpelde door de stof van de kleding op zijn gezicht. Tranen stroomden over zijn wangen, maar hij dwong zichzelf geen geluid te maken. Hij hield zijn ogen stijf dicht om alle gruwel te verdringen, ook toen zijn moeder gilde. De mannen, die zich nu aan haar vergrepen, lachten.

Na een tijd werd het stil. Een stilte die niet intenser kon zijn, alsof ze zich leek te schamen voor wat zich zojuist had afgespeeld. Hij wurmde zich onder zijn vader vandaan. Wanhopig schudde hij aan hem. Tevergeefs. Hij was dood. Overal om hem heen zag hij lichamen,

levenloos, onder het bloed. Nu barstte hij wel in huilen uit, maar er was niemand om hem te troosten.

Waar was zijn zusje? Hij riep haar naam. Eerst zachtjes. Niets. Hij riep nog een keer. Nu harder. Weer niets. Misschien was ze buiten? Hij rende de voordeur uit en keek koortsachtig om zich heen. Ook hier lagen lijken. Ze was er niet.

Plotseling werd hij vastgegrepen. Hij spartelde tegen en wilde schreeuwen, maar een hand op zijn mond voorkwam dat. Zijn handen werden vastgebonden en tape werd over zijn mond geplakt. Daarna werd hij hardhandig in de laadruimte van een Jeep geduwd.

Soepel stond hij op van het gebedskleedje en liep naar de keuken. Voor de zoveelste keer voelde hij de diepgewortelde haat die hem al die jaren in zijn greep hield. Terwijl hij het water aan de kook bracht, schepte hij een halve theelepels groene thee in de pot. Hij goot er een beetje water bij en maakte draaiende bewegingen waardoor de thee zwol en van alle onreinheden werd ontdaan. Daarna vulde hij de theepot tot aan de rand met kokend water en voegde wat munt en een groot brok suiker toe. Hij schonk de thee in een glas, liep naar het raam van zijn luxe werkkamer en proefde of het zoet genoeg was. Als in trance staarde hij door het raam naar buiten. In het kamp waar hij ruim twee jaar had vastgezeten, hadden de bewakers hem tot op het bot vernederd en keer op keer de naam van Allah besmeurd. De verachtelijke idioten! Nog steeds voelde hij voldoening wanneer hij terugdacht aan de dag waarop hij wraak op hen had genomen.

Het bord kletterde op grond. De soep en stukjes broodjes verspreidden zich over de vloer.

‘Als je wilt eten, moet je snel zijn,’ zei de man met de zwarte baard.

Hongerig dook hij op zijn knieën om de soep op te slurpen. Twee dagen lang had hij niets te eten gekregen. Voordat hij iets binnen kreeg, werd hij aan de kraag van zijn overall omhooggetrokken. ‘Moeten moslims niet bidden voor het eten?’

Hij zei niets. Ze konden doodvallen.

‘Geef antwoord! Tot wie moet je bidden?’

‘Allah,’ zei hij stellig.

‘Fout!’

De bewaker knoopte zijn gulp open en urineerde over het eten. ‘Eet smakelijk,’ grijnsde hij en verliet daarna de ruimte.

Moedeloos knielde hij neer. ‘Papa, help me,’ fluisterde hij met dichtgeknepen ogen.

Samen met andere jongens uit zijn dorp en Ismael, zijn enige vriend, was hij hier nu bijna twee jaar gegijzeld.

Er waren jongens gestorven, uitgeput door uithongering en het vele, zware werk. Anderen waren bezweken aan de martelingen door de bewakers. Ook hij was meerdere keren door hen mishandeld. Het raakte hem niet, hij was sterk en zou zijn familie wreken.

Hij raapte een scherf op van het gebroken bord, stopte het onder het matras en ging liggen. Nog eens overdacht hij zijn vluchtplan. Hij wist dat het zou slagen. De bewaking was beperkt. Om het kamp stond een hoog hek. Rondom de boerderij, midden op het terrein, patrouilleerden drie gewapende mannen. De bewaker binnen was ongewapend.

Verschillende keren had hij zijn plan met Ismael en diens vrienden besproken. Iedereen wist wat hij moest doen. Met de gedachte dat ze snel uit deze hel zouden ontsnappen, viel hij in slaap.

De volgende ochtend kwam de bebaarde man binnen. 'Gehoorzaam je nu wel?'

Hij knikte en volgde hem naar buiten waar de andere jongens stonden te wachten. Ismael kwam naast hem lopen en stopte hem een stukje brood toe.

'Bedankt,' fluisterde hij. 'Staat de roker vandaag op wacht?'

Ismael knikte.

Hij grijnsde. Het werkschema klopte. 'Staan de spullen klaar?'

'Ja, en het slot is van de kast.'

'Oké, zodra ik hem grijp, komen jullie in actie.'

'Hoe wil je dat doen?'

'Doe nou maar gewoon wat ik zeg.' Hij zag dat Ismael bang was en zei: 'Allah zal ons leiden.'

Na een uur werken liet hij zich op de grond vallen en begon te schreeuwen.

De bewaker liep naar hem toe. Een sigaret bungelde aan zijn lip. 'Hou je koest!'

'Mijn buik doet zeer,' jammerde hij.

'Stel je niet aan.' De man boog voorover om hem overeind te trekken.

In een flits stak hij de scherf in het oog van de bewaker, die gillend met beide handen naar zijn hoofd greep en ineens zakte. Hij schopte hem een paar keer tegen de slaap, waarna de man bewegingsloos bleef liggen. Snel griste hij de lucifers uit diens broekzak en wierp die naar Ismael.

‘Jullie weten wat je moet doen. Pak de spuiten en ga bij de deur staan,’ gebood hij de andere jongens. Ze gehoorzaamden onmiddellijk en haalden de sproeivaten met pesticiden uit de voorraadmast.

Ismael doordrenkte enkele lappen met benzine, stak ze aan en gooide ze in de zijruimte van de boerderij. Het hooi vatte onmiddellijk vlam.

Ismaels vriend, een lange slungel, rende naar buiten en schreeuwde: ‘Brand! Brand!’

Hij zag de drie bewakers komen aansnellen, hun geweren in de aanslag. Bij de deur spoten de jongens het gif in hun gezichten. Totaal verblind lieten twee van hen hun geweer vallen, de derde schoot in het wilde weg om zich heen. Ismael viel neer.

Hij schreeuwde en rende op hem af, maar het was te laat. Zijn vriend was dood. Een intense haat maakte zich van hem meester.

De slungelige jongen trok hem aan zijn arm. ‘Kom op, we moeten gaan!’

Hij rukte zich los, raapte een van de geweren van de grond op en schoot de vier bewakers dood.

Hij pakte een kleine zwart-wit foto van zijn bureau en gaf er een kus op. Zijn vader, hij en zijn zusje. Alleen zijn moeder ontbrak op het plaatje, zij had de foto gemaakt. Ze zaten op het stenen muurtje voor hun huis. De donkere, blije ogen van zijn vader, zijn lange zwarte baard, de Koran in zijn rechterhand. Hij en zijn zusje werden iedere avond uit het heilige boek voorgelezen. Gebiologeerd hadden ze naar hem geluisterd en de verzen van Mohammed uit hun hoofd geleerd. De profeet was door de Joden afgewezen toen hij de islam verspreidde, het geloof dat de waarden en de cultuur van zijn volk weerspiegelde. De Joden hadden geweigerd zich te bekeren en Mohammed niet als de Messias aanvaard. Deze verwerping werd een ondraaglijke obsessie voor Mohammed en daarmee voor zijn volgelingen. Zijn vader had de ongelovigen regelmatig vervloekt omdat ze de islam besmeurden.

Zo jong als hij was, had hij gevoeld dat hij tegen het kwaad in verzet moest komen. Die vreselijke nacht waarin zijn familie was vermoord én zijn vernederende gevangenschap hadden dat gevoel verder aangewakkerd en de basis gevormd voor zijn missie.

Hoe anders zou zijn leven eruit hebben gezien als de laffe, barbaarse daad van de christelijke militie niet had plaatsgevonden? Zou hij zijn getrouwd, kinderen hebben gehad?

Met betraande ogen legde hij de foto terug. Zijn plan lag klaar. Binnenkort zou hij toeslaan. Genadeloos toeslaan.